

Hyvä olla

Kangasmetsässä ajaminen oli helppoa. Kävyt eivät häirinneet, kun vauhdin kiihdytti sopivaksi, ja osasi nostaa eturenkaan yli kiemurtelevien juurakoiden.

Kivi tuli eteen nopeasti. Vaikka ohjausliike miltei pelasti, ei se riittänyt. Epäröinti kostautui.

Ensin näkyi taivas, mutta hetkessä se muuttui havunneulasten täyttämäksi kanervikoksi. Kipu, ilman pakeneminen keuhkoista ja hiljaisuus. Sekunnit muuttuivat minuuteiksi - harmaus lopulta kirikkaudeksi.

Kädet puristuivat nyrkkiin, hengitys tasaantui. Kivet selän alla eivät enää satuttaneet - tuntui rauhalliselta. Rispaantunut polvi, vääntyneet sarvet, mutta kaikki oli kunnossa. Nauratti ja oli hyvä olla. Nousu, ja matka jatkui – nyt auringonpaisteessa.

Illalla sinipukuiset miehet toivat tiedon. Äiti itki. Isä vain istui hiljaa.

Minuuttinovelli

15.01.2017 Mika Keränen